

KÖZHÍR

1985. IV. 12. A KÖZLEKEDÉSMÉRNÖKI KAR KISZ SZERVEZETÉNEK LAPJA XX. évf. 9. szám.

CSILLAGTÚRA '85

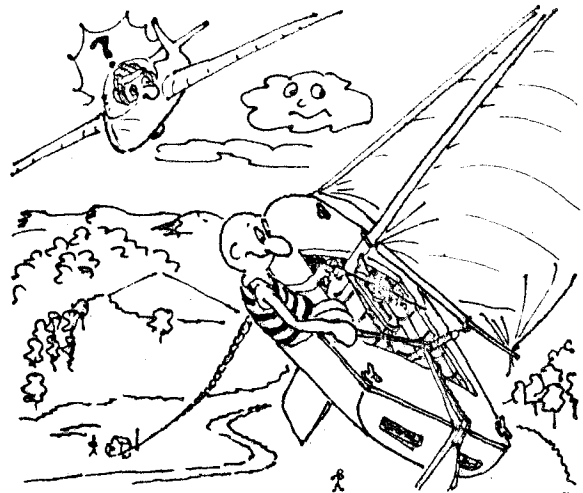
Az első igazi tavaszi napon, sőt dél felé már-már nyári hangulatban zajlott le — közepes érdeklődés mellett — az efélévi csillagtúra. Előljáróban csak néhány adatot: a „listára felvett” 33 csapat közül 15 indult el, ami nem sok, viszont ismét ringbe szállt (és nem is akármilyen eredménnyel) a 691. és 781-es tankörnek nevezhető értelmiségi réteg két csapata.

A jó időhöz nem is járulhatott más, csak jó hangulat. Bár néhányunkra nyomasztóan hatott a szigorlatok egyre közelgő időpontja — a sikertelenséget majd lesz mire ráfogni. Ha valaki csendes erdei túrára vágyott volna, annak legfeljebb fele kívánsága teljesült, mert a túrautak forgalmasabbak voltak, mint a hétköznapi belváros.

A rendezők kitettek magukért. A kérdések jók voltak, és a „vasutas beütés” sem érződött rajtuk. Felháborító volt viszont, hogy elmondatták velünk a következő strófát: „közszöntjük a csúcs vasutas tankör jeles képviselőit! Várjuk a kérdéseit, uram!” Számításuk tökéletesen bevált, hisz a csábító 2-2 pontokért mindenki ... (behódolt) nekik. A tavalyi nagyszerű Korda Gyuri-féle mínuszpontos kérdés most „nacionalizmusba” csapott át. Ezért inkább a kérdezők érdemeltek volna pontlevonást. A mínuszpontos kérdések amúgy is annyira elharapóztak, hogy végül már a fém és papírhuszasainkat (Dózsa képet kellett mutatni) sem mertük elővenni: hátha bűn az is, ha az ember pénzzel jár túrázni.

Csapatunk — mely egyesült a 322. tk-rel — egyébként is peches volt. Abszolút mércével mérve okos társaságunk relatíve (miszerint az előttünk lévő csapatban volt egy fenomén, aki minden kérdésre, még annak végigolvasása előtt válaszolt) butának tűnt. Kizárásos alapon azonosítottuk az illetőt, miszerint csak dr. Gyík tanár úrról lehet szó.

A repülőtér pompásan kiválasztott hely volt. Pláne, hogy éppen dolgoztak a vitorlá-

zók, így mindenki közelről csodálhatta a csörlőzés, felszállás és landolás hajmeresztő műveletét. A lejtős terepen rövidesen féloldalas focimeccsek alakultak ki — a fizika törvényeinek megfelelően.

A beérkező csapatok fogadása is újszerű volt. A szokásos sör és üdítők mellé kivonult Béla is, kollégiumunk népszerű konyhafőnöke. Bebizonyította, hogy nemcsak beszél (lásd KÖZHÍR 7. szám), de cselekszik is, ha megkérlik.

Írhatnék még a szokásos sportversenyekről, ami mondhatom, remek volt, de nem mondhatom, mert azt már nem vártuk meg. Álljon itt helyette a végeredmény:

CSILLAGTÚRA:

1. 414. tk. (115 pont)
2. 691. tk. (110 pont)
3. 323. tk. (104 pont)

SPORTVERSENY:

1. 413. tk.
2. 3. évfolyam
3. hajós szak

És végül egy üzenet: a rendező 324. tk. köszönetét fejezi ki mindazoknak, akik segítségével hozzájárultak a csillagtúra lebonyolításához.

Kelemen László.

STÚDIÓ „L”

- MÁSODSZOR

A Közhír legutóbbi számát kezembe véve nagy hévvel kezdtem el olvasni /hagyományosan hátulról/. Szokás szerint élveztem az újságot, mígnem az elején a Stúdió „L” című cikk ropantul meglepett. A színjátszó kör vezetője válaszolt a Közhír riportérének kérdéseire. Elején azt hittem, egyike lesz a jól sikerült portréknak, de az olvasás közben több dologgal nem értettem egyet:

1. A cikk szerint Lili /kult. nev. tan./ elmondta, hogy „eddig mindenkezdeményezés rövid idő alatt elhalt a kollégiumban.”

-Elgondolkodtam, és kb. 3 perc alatt szedtem össze a következő „halódó” kezdeményezéseket:

Elsősök fogadása, Hétfői filmvetítések, Csatabárdásás, Pályatévészettek köre, Kollégiumi Napok, Vaskampó vetélkedő, Előadói estek /Körmendi-Gálvölgyi, Hernádi-Szombathy, Maksa Zoltán, Kamara Rock Trió/. Szakprogramok /ea: dr. Lévai Zoltán, Rohács József, Süveges László/, Mikulás est, Kari Hét, Aranykerék, Nónapi ünnepség, Kollégiumi ballagás, Motoros klub.

2. „A Stúdió „L” támogatására a kollégium 30.000 Ft-ot kapott.”

-Pillanatnyilag a kollégium nem tud erről az összegről, bizonyára jól jönne. Valószínűleg máshonnan kaphatják a pénzt, mert a tanáraikat folyamatosan fizetik.

3. „Érdekes módon több segítséget a tanároktól és az igazgatótól, ... kapjuk, a KB inkább hátráltat minket munkánkban.”

-A KB a Stúdió „L” elhelyezéséről, működésének feltételeiről decemberben egy egész ülésen foglalkozott, mely szerint a Landler Színház heti 4 alkalommal meghatározott időpontokban a Stúdió rendelkezésére áll, feltéve, hogy a kollégisták nem igénylik azt. A KB a Stúdió „L” egyetlen tagjával sem beszélt, a tárgyalások csak közvetítő útján történtek. Egyébként pedig úgy illik, hogy a vendég keresse meg a házigazdát.

4. „Ezek a fiúk nagyon lelkesek és odaadók, de hát nem vezetők, így nem értenek hozzá.”

-Mivel a KB és a Stúdió „L” vezetője között semmilyen személyes ismeretség nincsen, kérdés, hogy mi alapján vonta le ezt a következtetést a nyilatkozó./Meggyőződésem, hogy ez nem így van./

5. „... felmerült a színházzal kapcsolatban, hogy kiadják pénzért raktárnak.”

-El sem tudom képzelni, hogy honnan származik ez a jól értesültség, de gondolom nem ezért kellett a színház-termet kifesteni, kiparkettáztatni, függönyöket venni, színpadi emelvényt csinálni, TV-t és székeket vásárolni.

6. „... idehívtak engem a kollégium érdekeit képviselni.”

-Milyen érdekeket, milyen szinten, ez nem egészen világosan derült ki a nyilatkozatból.

7. „... egy vezetőnek sosem csak a pillanatnyi érdekeket kell látnia, hanem a jövőt is. ... a KB a pillanatnyi érdekeket képviseli, mindig az ittlakók gondján próbál segíteni.”

-Egyrészt: természetes, hogy az éppen itt lakók érdekeit képviseli. Ezért van.

Másrészt: a KB vállalja a népszerűtlen, de mégis szükséges döntéseket is, mint pl. a kollégiumi szobák kifestése.

8. „... egy ország több rossz mérnököt kibír, mint rossz vezetőt.”

-Vannak azért jó mérnökök is.

Pro végül: Szeretem a kritikus bírálatokat, de az alaptalan, légből kapott állításokat nem. Mindegy hogy mit, csak bíráljunk. Ez soha senkinek nem használt. Úgy gondolom, hogy egy ilyen új kezdeményezésnek, mint a Stúdió „L” alapvető érdeke az lenne, hogy kedvező légkört alakítson ki maga körül. Keresse a kapcsolatot a KB-val, a kollégiummal. Nyerve meg, és ne hangolja maga ellen a kollégistákat. Annál is inkább, mert a Stúdió „L”-nek csak két kollégista tagja van, és ez a maguk elé állított cél eléréséhez nagyon kevés.

A Stúdió „L” vezetője nem kari hallgató, természetes, hogy nem ismeri a kari, kollégiumi viszonyokat, így nem tud ezekről valóságos képet alkotni. Éppen ezért nem értem, hogy a riporter /cikkíró/ miért nem járt utána a dolgoknak alaposabban. Valószínű, hogy ha eszébe jut, egy KB tagot biztosan talál a kollégiumban, akival megbeszélhetik a vitás ügyeket, esetleg a Stúdió „L” vezetőjével együtt. Ugyanakkor a felelős szerkesztő is észrevehette volna, hogy a megjelent cikk sem a KB-nak, sem a Stúdió „L” nek nem használ. Legalább neki ellenőriznie kellene, hogy a kari KISZ szervezet újságjában leközölendő írások ne tartalmazzanak ilyen meggondolatlan nyilatkozatokat.

Reméljük, hogy a Stúdió „L”-nek és a KB-nek sikerül a történetek ellenére is szót értenie egymással, és ez nem lesz elhaló kezdeményezés /főleg, ha több kollégista lesz a tagja/.

Juhász Csaba
Ászity Sándor

Már többször leírtuk:

A Köz hír a kari nyilvánosság eszköze, s mint „belső használatú” lap, feladata a különböző vélemények megjelenítése, még akkor is, ha azzal a szerkesztőség vagy mások nem értenek egyet. Szerkesztési feltételeink nem teszik lehetővé azt, hogy minden leírt állítás igazát leellenőrizzük. Mi megbízunk cikkíróink szavahihetőségében - ha mégis valótlan közlünk, vállaljuk érte a felelősséget. Múlt heti „hibánk” kiegyensúlyozása végett a válaszcikk tényeinek valódiságát sem kívánjuk ellenőrizni, azokkal vitába szállni. Megjelenésével részünkről az ügyet lezárhatónak tekintjük, bízva benne, hogy a Stúdió „L” és a kollégium között várhatóan kialakuló párbeszéd, vita mindkét fél előrejutását szolgálja.

/ szerk. /

Most olvastuk...

..a Népszabadságban, hogy Budapest társadalmi életében kifejtett kimagasló szakmai munkájáért Reitter Ferenc Díjban részesült dr. Gyulai Géza nyugalmazott címzetes egyetemi tanár. Gratulálunk mi is e szép kitüntetéshez!

1985. IV. 16-án a KTE Ifjúsági Szervező Bizottsága szervezésében bemutatják a rekonstrukciós munkálatokat a Kelenföldi pályaudvaron.

Találkozás a fenti időpontban a pu. előtt az Etele téren, 13,30-kor.

Dolgozói alapszerv

Felvilágosítás: Vass Tibor "Z" ép. 602.

»Z« BÜFÉ

Ha a nyájas olvasó ezen a helyen a Z büfével foglalkozó írást lát, valószínű - vérnyomásának hirtelen emelkedése kíséretében dühödten tovább lapoz... de ne tegye! Amit itt olvashat, az a téma építő jellegű tárgyalása, mellőzve minden pesszimista, cinikus felhangot.

Szóval... ülök a Z büfében, és nem értem. Annyian csipkelődtek már a büfé néni igen alacsony működési sebessége miatt - közbevetve: tény, hogy nemigen kapott még emiatt Traffipax fényképet - , ellenben az érző szívét, a vevőkkel való törődést ezidáig senki nem állította reflektorfénybe. Pedig röpké negyed óra leforgása alatt mást sem hallani, mint kedveskedő kérdéseket, valahogy így: Lehetne öt dekával több? Hát ez kicsit többre sikerült, lehet 10 helyett 14? ... és ez így megy minden egyes kanál saláta kimérésekor.

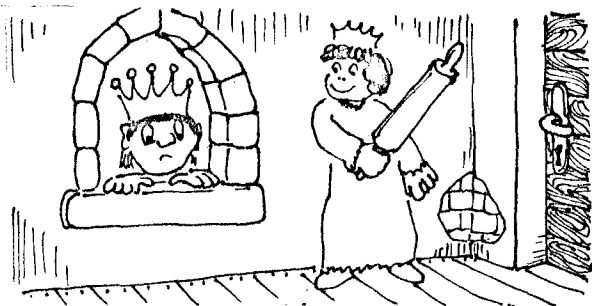
Mi más volna ez, mint egészséges táplálkozásunk tudatos kialakítása! Mert tessék csak elképzelni, mi is történik? Ott áll a pult elülső oldalán a telt idomú hallgató, és hiúsága, valamint pénztárcója azt diktálja neki, hogy 10 dkg borsósalátát kérjen, holott szervezete (lehet, hogy tudtán kívül) szinte kiált a 15 dkg-ért, és végül mintegy happy end-ként a kis papír tálcára az utóbbi mennyiség kerül, bár ő mazochista, csak 10-et kért.

Szinte látom a gondoskodás eme formájának kiteljesedését, amikor már talán efféle kedves kommentárt hallhatunk az Udítóhöz: Nem baj? Ez a tonic két üvegre sikerült... És akkor már valószínűleg én dekadens is belátom végre, hogy amire szükségem van, azt nem én tudom igazán, hanem aki ért hozzá.

Fábián

az MIIF-ről

Szerencsére a jó idő is kedvezett azoknak akik szombaton kilátogattak a Goldman menzához végre a naptárban előírt tavasz szerint öltözködhattunk. Az első meglepetést fent az étkezőszinten okozták a rádió-távírányítású kisautók, melyek az asztaloktól és székektől megtisztított üres területen futkároztak az étkezők tőszomszédságában, ezzel is azt sugallva: nem egy szürke, egyszerű délután lesz a mai itt. Kicsit furcsállottam, hogy a plakátokon és Jövő Héternökében részletesen meghirdetett program iránt csekély volt az érdeklődés az egyetem hallgatói létszámához képest, pedig a rendezőket, közreműködőket csak dicséret illetheti, hiszen mindent megteremtettek ami a szórakozáshoz szükséges volt. A színpadi produkciókat egyéni színnel gazdagította a Howa csoport, akik Csipkerózsika paródiával

rukkoltak elő a közönség nem kis elismerésére. A jelmezek, mozdulatok és a zene egymást kiegészítve meséltek, gyakran nevettek. A számítógépes játéklabirintus főleg a tizenéves gyerekek örömeire működött, akik annyira elmélyedtek a játékban, hogy mi csak elvétve próbálhattunk ki egy-egy programot. A cross autó, céllövölde inkább csak érdekesség volt, viszont színes látványt kínált a nemzetiségi kézműves tanya, ahol mindenki kedvére tallózkodhatott a sok érdekesség között. A szomszagos, éhes szájokról pedig a menza több pontján felállított büfé gondoskodott. Érzszerint az egészségben jól sikerült szombati nap öröme egy dolog árnyékolja be. Aki vasárnap ment a Goldmanra az a szószeres értelmében belebotolhatott és néhány szerencsés kivételtől eltekintve bele is botlott: a szendvicsekhez kapott szalvéták, a cigarettacsikkek stb. mind-mind eldobálva, szétszórva, itt-ott egy műanyagpohár, a céllövöldénél kapott lólap... Azt hiszem a produkció sikeresebb lett volna, ha nincs második felvonás, nevezetesen személtetés!

Mási

KUTYÁUL ÉRZEM MAGAM

Tulajdonképpen mindig szerettem volna egy kutyát. Annak ellenére, hogy mindegyiktől félttem gyerekkoromban, amelyik a bokám fölé ért. Vagy talán épp azért.

Olvastam valahol, hogy a kutyát nem szabad úgy nevelni, hogy nincs módja játszani, mert meg kell tanulnia, hogyan kell úgy harapni, hogy ne fájjon. Úgy harapni, hogy csak fogja azt, ami a szájában van. És ha a kutya ezt nem tanulja meg kölyökkorában, akkor akár a gazdáját is könnyen megkapja, pedig csak játszani akar.

Néha úgy érzem, engem sem tanítottak meg finoman harapni. Gyakran marok meg olyanokat, akiket pedig szeretek. És aztán csodálkozom, hogy miért bántanak.

-és-

VIII. FIN túra

Sokak álma egyszer úgy igazán „élesben” autózni, kipróbálni mire képes, amikor a saját tudása / és a taktika / szab csak határt a vezetés örömeinek.

Erre kiváló alkalom az évente megrendezésre kerülő FIN túra. Amely mint nevéből is kiderül a rallye kisöccsének számító túra versenyek csoportjába tartozik, amelyek tulajdonképpen a kezdetet jelentik, az első lépcsőt a „rallye-álmok felé”. S hogy ez a lépcső bárkinek elérhető magasságban van, ez kiderül a nevezési feltételekből:

Részt vehetnek felsőoktatási intézmények oktatói, hallgatói és dolgozói, valamint meghívott intézmények tagjai, akik legalább két éves jogosítvánnyal rendelkeznek /ez csak a vezetőnél feltétel/, és nem minősített autóversenyzők.

Indulni olyan széria gépjárművekkel lehet, amelyek megfelelnek a KPM 23/1975 sz. rendelet előírásainak.

A legfontosabb tudnivalók:

A verseny időpontja: 1985 április 20.

Nevezés: április 15-ig, naponta 8-15 óráig

BME KISZ Bizottság K.I. 51.

Rajt ideje: április 20. 8.30 órától

helye: K. ép. előtti parkoló

Te is versenyezhetsz!

KV jelenti

1985. ápr. 23-án lesz a kari KISZ küldöttgyűlés, melyre karunk valamennyi KISZ-tagját szeretettel várjuk. A küldöttek részére a küldöttgyűlési beszámoló ápr. 16-án 13.00-tól vehető át a kari KISZ irodában.

A küldöttgyűlés levezető elnöke Mészáros László 505. tk. A következő KV létszáma is 13 fő lesz, melyből hatan delegált tagok / alsóbb szintű küldöttgyűlésen választották meg őket /, hét fő pedig közvetlen választással kerül a testületbe. A választások előkészítésére megalakult a kari jelölőbizottság, mely az idén teljesen alulról építkezett, és elnökét saját tagjai közül választotta:

elnök:

Pál Péter 412. tk. Landler koll. 38.

tagok:

Árik Ferenc 147. tk. Münnich koll. 643.

Tóth János 232. tk. Münnich koll. 618.

Balogh István 323. tk. Landler koll. 121.

A jelölőbizottság írásban kéri ki minden KISZ-tag véleményét a következő KV összetételéről. A kari KISZ vezetőség javaslata a következő:

titkár:

Kárpáti Imre 322. tk.

tagok:

Karmos Gábor 412. tk.

Ászity Sándor 414. tk.

Belényesi István 412. tk.

Petykó Csilla 232. tk.

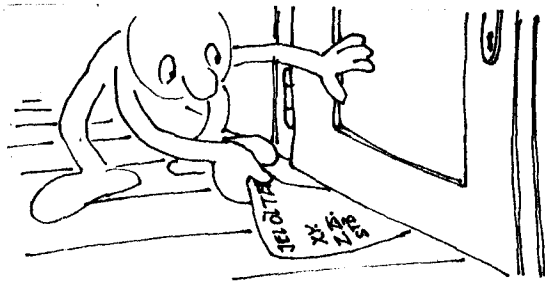
Gáldi György 322. tk.

Tóth János 322. tk.

Kéri a bizottság karunk valamennyi KISZ tagját, hogy a KV tagjaira és titkárára vonatkozó javaslatait, valamint a fenti jelölőlistával kapcsolatos véleményét, észrevételét juttassa el ápr. 20-ig a bizottsághoz.

Pál Péter

a kari jelölőbiz. elnöke

SZAKGYŰLÉSEK

A kollégiumban a hét elején lezajlottak a szakgyűlések. Ezeken a szak tagjai megvitatják a beszámolót, megválasztották a szakvezetést és a kollégiumi küldöttgyűlés küldötteit. A szaktitkárok a következők:

Közlekedési szak: Rozsenich Tamás

Járműgépész szak: Hír Attila

Gépesítési szak: Borbély Gábor

A kollégiumi küldöttgyűlésre 1985. ápr. 11. 19.00-kor a Landler Színházban kerül sor, ahova mindenkit szeretettel várunk.

Ó, IDŐK!

Na, most meg átállították az órát! A francba! Pedig olyan jól ment már, hogy felkeljek nyolckor. Most meg! Ma már megint délig aludtam. Hiszen nem várhatják el az embertől, hogy ilyen gyorsan alkalmazkodjon a megváltozott körülményekhez, az új időszámításhoz!

Meg ha sikerül is felkelnem időben! Még nem melegegett fel egy órányit a hajnal. No szerencsére azért olyan korán nem kelek, hogy ne kelljen rohannom az órára. Így ki is melegszen, sőt, egy másik előnye is van a dolgnak. Nem jut időm reggelizni. Hogy ez nem előny? Á, dehogym! Így nem akkor döbbenek rá, mikor még morcos vagyok az álmisságtól, hogy nem is az időm kevés hozzá.

Hogy miért üres a zsebem? Mostanában nem nagyon válogathatok, hogy tanuljak, vagy elmenjek dolgozni néha. Szóval tanulok. De azt hiszem, itt egy dolgot fogok legjobban megtanulni. Azt, hogy hogyan bíriam ki pénz nélkül addig, míg valahonnan /a röhej az, hogy mindig váratlanul, az utolsó pillanatban/ sikerül pénzhez jutnom. És olyankor újra a saját pénzemből ihatok meg a Drönkben egy sört.

Ez az egész valahogy a Bohéméletre emlékeztet engem. Tulajdonképpen jól élhetünk. Jó vígan. Persze, nem is igen bírnánk ezt másképp sokan, azt hiszem. De azért csak mi vagyunk a ma bohémjai. Vagy nem?

Bár arról nem vagyok meggyőződve, hogy ma bárkinek is szüksége lenne bohémekre.

no

BENEDEK

BENEDEK PÁTER PÁRTJÁNAK LAPJA

A Megváltó kinyilatkoztatása

Én Benedek Páter a IV. Főkormányos ezennel közzé teszem törvényemet:

Törvény:A IV. Főkormányos 3 törvényt hozhat.

I. A Főkormányos igazolhat egy a Kari hétről származó előadás katalógust.

II. Annak érdekében, hogy az előző törvénnyel ne kelljen élni, az V. Kari héttől kezdődően a Kari hét ideje alatt előadáson katalógust tartani TILOS.

III. A IV. Főkormányos még három törvényt hozhat.

1. A Főkormányos a Kari hét szervezésén kívül vegye ki részét a kar egyéb rendezvényeinek szervezésében is:

a. Csatabárd ásás:

A Főkormányos feladata a csatabárd elásása, a ceremónia megnyitása.

b. Gólyaavatás:

A gólyabál megnyitása, az avató ital kikeverése, a vezérgólya kijelölése, a gólyaeskü előmondása a Főkormányos tiszte.

c. Bolondballagás:

A Főkormányos koronázza meg az iv. királyt, ő nyitja meg az ünnepeket, és az ő vezetésével vonul körbe a nép az egyetemen..

2. A Főkormányos a rendezvényeken, ahol megjelenik, viselheti a méltóságát jelző jelvényt.

3. Az előbbi törvények mindaddig érvényesek, amíg valamely Főkormányos azokat nem módosítja vagy érvényteleníti.

Bölcséletek:

Az élet olyan iskola, ahol nincs szünidő.

A kézenfekvő nem a kézenálló ellentéte.

Egyszer hopp, máskor hul(1)a.

A hazug ember státusszimbóluma a sánta kutya.

Az egyenes csak annyira görbül, amennyire feltétlenül szükséges.

Pénz beszél, a kutya harap.

A férfi ékessége a gondolat, a nő gondolata az ékesség.

Több nap, mint bölcsélet.

Pályázat:

Benedek Páter a negyedik Főkormányos pályázatot hirdet:

a főkormányosi méltóságot jelző jelvény és Főkormányosi Főpecsét

megtervezésére.

A főkormányosi méltóságot jelző jelvény a rektori lánchoz hasonló formátumú ékszer legyen.

A Főkormányosi Főpecsét olyan, d=50 mm átmérőjű körpecsét legyen, amely méltó a Főkormányos által kibocsátott hivatalos okmányok rangjához.

A pályázat nyertesei értékes jutalomban részesülnek.

TRIATLON

A március végi HIF rendezvényei közt a testedzés hívei is megtalálták a nekik való programot. A Gépész és Közlekek Kari sportkedvelő aktivisták a KISZ EB támogatásával 30-án, szombaton rendezték meg az I. Hűgyetemi Triatlont. A verseny szervezői közül Komcsák Mikit sikerült elcsípnem.

-A versenyre felsőoktatási intézmények hallgatóit és dolgozóit, oktatóit hívtuk meg. 112 nevezés érkezett az ország minden tájáról, Rácalmástól Salgótarjánig. Több mint nyolcvan vállalkozókedvű fiatal vágott neki az erőpróbának. A Közlekek Kart a rajtnál 4 hallgató képviselte.

A stopper a Spartacus Kóér u.-i uszodájában indult: 1500m úszás, utána 60km kerékpározás és végül „pihenésképp” 15km futás. A bringaderby első 8 km-én a városban taposták a pedált a versenyzők, majd az M5-ös forgalomnak még át nem adott pályája következett. Itt zajlott le a futás is.

A verebek azt csivitelik, hogy a verseny ötlete a hajósok agyában született. Közülük is elsősorban Dara István, ^{Gyulai Tibor} az Ezres nevelőtanára, Boros András, Husi és Schopper János is jeleskedett.

A verseny lebonyolításában is főleg a hajósok, de a többi közlekkáros szak és a gépészek is részt vettek.

A verseny győztesei:

1. Csizmadia Ferenc	3 26' 18"
2. Csizmadia Attila	3 27' 21"
3. Ekés Károly	3 27' 48"

A legeredményesebb női résztvevő:

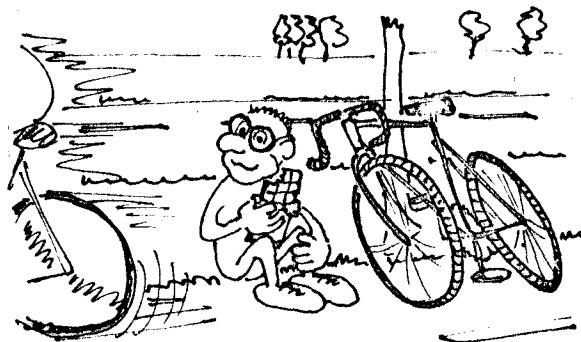
Koltai Edit	4 34' 23"
-------------	-----------

A célba 3 Közlekkáros; Strausz János, Gáldi Gyuri és Szemi / Balogh István / ért be, de lapzártáig a verseny pontos eredmény-listája még nem született meg.

Háromjuk közül Szemi, a Köz hír macskáinak serénykezű rajzolója dicsekedhet jobb idővel: 3 55 17" alatt sikerült teljesítenie a feladatokat. Néhány élménye, tapasztalata a Triatlontól: -az úszásra a Bp. Spartacus Kóér utcai uszodájában került sor, a nyolcvan-egynéhány versenyző indult egyszerre: a mi pályánkon öt-en voltunk. De csak az első nétereken volt nagy a tömörülés: igaz, mi egymás közt megegyeztünk, hogy néhány másodperc különbséggel

indulunk, ott aztán csak egyszerre rugaszkodtunk el. Kaptam is egy jó nagy rugást az arcomra... Az uszoda, az valami szuper. Feszített víztükrű és a lépcsőfordulóban találkoztam Orosz Andreával /tavaly az Év Sportolója volt/.

Az öltözésnél kicsit szuttyogtam- pedig ez is beszámít az időbe! -és többen itt is megelőztek. Pedig a hajammal sem volt gond - azért vágattam le 2cm-sre, hogy ne kelljen szárítgatni vagy vizes fejjel biciklizni. A kerékpáros útvonal jól volt biztosítva, egy hivatásos és 3 önkéntes rendőr mellett főleg egyetemisták végezték az útvonal zárását. Az M5-re csoportomban másodikként érkeztem. Itt több helyen vártak minket üdítővel, igaz némelyek bánatára csak szénsavast kaphattak. Talán egyetlen dolgot vehettek a rendezők szemére: a fordulóban megkérdezték, hogy nem akarunk enni vagy

inni, de azt nem mondták, hogy csoki is van, azt biztos nem utasítottam volna el... Az utolsó 8km-t hárman együtt csináltuk meg, mindig váltva az első embert, a szélterőt. A futást meggyedikként kezdtem, és két tankörtársam is futott velem, hogy lelket öntsenek belém. Végig-dumálták az egész utat, és az első 4km után már mindig csak azt hallottam, hogy a neheze már eltelt, ami hátra van, az nudli. Elég rendesen kidöglöttem a végére, a csoportunkban 8. lettem. Összesen úgy a 10-20. helyre várom magam. Jövőre? Feltétlenül megyek megint, nagyon klassz volt ez az egész. Szeretnék három és fél óra körül végigmenni...

Nauer Csaba

A kari és egyetemi KISZ szervezetben több éven keresztül végzett kiemelkedő munkájáért Sándor Zoltánt a Művelődési Miniszter Miniszteri Dicséretben részesítette.

Gratulálunk!

IBUSZKEDVELŐK, FIGYELEM!

A közlekkari egyetemisták - az emberekhez hasonlóan - sokféle érdeklődésűek lehetnek. Vannak közöttünk azonban olyanok is, akiknek fantáziáját - nem létező szabadidejükben - részben a közlekedéssel kapcsolatos dolgok kötik le, ezek közül is külön mutációt képeznek azon csekély számú egyedek, akik figyelmüket az autóbuszoknak szentelik. Persze létezik egy-két deviáns is, akik odáig fajultak, hogy a rendszám-tól kezdve ezer apró részletet tartanak fejben - mondjuk, a BKV autóbuszairól - megrettentve ezzel tankörtársaikat, barátnőjüket, barátait, családtagjaikat, kételkedést ébresztve bennük saját személyiségük épségével kapcsolatban.

Azt hiszem, ezek közé számíthatom magamat én is. Ebből kifolyólag veszem a bátorságot, s szeretnék néhány - remélhetőleg érdeklődésre számot tartó - szót szólni a méltán közkedvelt és igen népszerű fővárosi tömegközlekedési eszközről, melyet jónéhányan közülünk igen gyakran csak nemes egyszerűséggel " az a rohadt 7-es " avagy " ez a tetű ... /aktuális viszonylatszám behelyettesítendő, fakultatív / néven illetünk.

Pontosan egy hónappal ezelőtt tűntek fel az 1-es autóbusz vonalán az IKARUS 280-as típusának 1985. évi kiadású kocsijai, melyek a BX 51-N / ahol N kétjegyű egész $1 \leq N < 14$ / forgalmi rendszámra " hallgatnak ". Az eddigieknél megnyerőbb külsőt az kölcsönzött nekik, hogy belső borítólemez világosabb színű fautánzat, mint az eddigieké, s ezt a fekete műanyaggal kombinálva a jármű élénkebb, "divatosabb" lett. S hogy valóban világosabbak is, azt a fénycsóvilágításuknak köszönhetik. Nos, igen, ha jól emlékszem, úgy 13-14 évvel ezelőtt! / az első 260-asok szintén fénycsöves utastérvilágítással készültek. 13 év után - úgy látszik - mégis bebizonyosodott, hogy ez a jobb, a korszerűbb. Ami késik, nem múlik.

De nézzük az árnyoldalát is a dolgoknak. /Itt szeretném leszögezni, hogy értesüléseim nem hivatalos forrásból származnak, mindazonáltal igyekszem tény-és időszerű lenni. / Szóval állítólag ezzel a 14 db új kocsival meglehetősen sok a gond, nevezetesen valami új típusú futóművet emlegetnek, olyannyira, hogy a szállítandó 100 körüli darabszámú ko-

csiból a BKV többet nem is volt hajlandó átvenni. (Ez egyébként később beigazolódni látszott). Ennek ellenére nap mint nap látni lehetett őket az utcán, egy-két kocsi kivételével lelkesen rótták a köröket.

A másik „kóbor” hír, mely hozzám eljutott, az az volt, hogy még tavaly novemberben az Ikarus a saját telepén átadott két prototípust a BKV-nak: egy 410-es és egy 284-es típusút. (Mindkettő látható volt az 1982-es tavaszi BNV-n, sőt a 410-est a '84-es vásáron már BKV-kéken, vállalati matricával állították ki. Ez egyébként az új városi autóbuszcsalád alaptípusa lenne, melyet a 80-as évek végétől szándékoznak gyártani. A 284-es pedig arról nevezetes, hogy csuklós létére farmotoros(!), vagyis a pótkocsi-rész tolja maga előtt az első kocsirészt. A szakemberek merész, de igen jó menettulajdonságokkal rendelkező korszerű megoldásnak tartják.) A hírhez a kocsikat messziről látta csak, s annyit látott, hogy kékek. Az átadó ünnepség után mindkettőnek nyoma veszett. A Récei garázs nem kapta meg (lévén a prototípusok itt szoktak megjelenni), a BKV nem tud rólok, az Ikarus hallgat. Senki nem hallotta, senki nem látta őket azóta. Pedig mindkettőjükre nagy szükség volna, a fejlődés már korszerűbb típust követel a 200-asoknál. Szóval teljes csend ezügyben. És ekkor...

Az elmúlt napokban tankörtársaimmal látogatást tehettem az Ikarus gyár mátyásföldi gyáregységében. Itt aztán egy-két dologra némi fény derült.

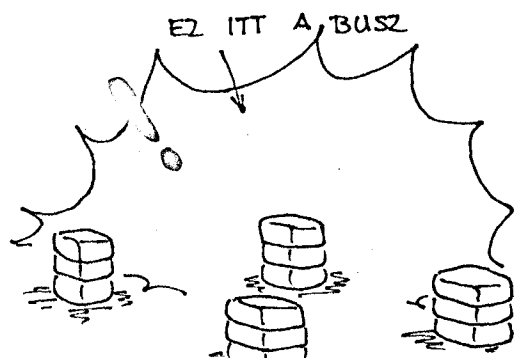
Kezdődött mindjárt a gyárkapunál, a belépés előtt. Szemben, a művelődési ház mögötti homokos szabad területen - talán gyári tárolótelep? - jó néhány vadonatúj, kék 280-as szemmel láthatóan napok (hetek?) óta csak arra vár, hogy a BKV átvegye őket. Hm. No, mindegy; menjünk be. A gyár elülső udvarán ér a következő meglepetés: belebotlom a BX 51-05-ösbe, mely csendesen az egyik sarokban van „lerakva”; rendszáma szigetelőszalaggal gondosan leragasztva, s megtévesztésül „PRÓBA”-tábla feltixózva a hátsó ablakába. Néhány napja még utazhattunk rajta. „Valami zúrja van a hátsó híddal!” - így az egyik gyári szakember a másikkal. (Mindketten a busz felől jönnek) A válasz vállvonogatás. Valami majdcsak lesz. Erről ennyit.

Továbbindultam. Az udvar jobb hátsó sarkában egy eléggé „lerongyolódott” kocsi álldo-gált, jó ideje nem mozdulhatott, mert közelebb érve láttam: több hónapos szennyréteg fedi egyenletesen és sértetlenül. A rendszá-

» ma helyén roszdás propagandatáblácska hirdette gyártási évét (1979). A 001 gyártási sor-számú 410-es volt! Megdöbbenő! Gondoljuk el: ezek szerint ez a „vadonatúj” típus már 6 évvel ezelőtt életnagyságban létezett. Vagyis, ha ez a kocsi forgalomba áll gyártásának évében, mondjuk a 4-es busz vonalán, így idén nyárra már lefutja a km-eit, és leselejtezik. S idén nyáron még szó sincs ennek a típusnak a forgalomba állításáról: bemutatkozása lekéste saját selejtezését!

Még mielőtt bárki is türelmetlenséggel vádolna az Ikarus-szal szemben, megjegyezném, hogy nagyjából sejtem: mekkora ráfordítás és hosszú munka előzi meg egy új típus megjelenését, de a 200-as család átfutási ideje mindössze 3 év volt. (1968:kész terv, 1971: forgalmi próbatétel) S akkor 14 évvel fiatalabbak, tapasztalatlanabbak és korszerűtlenebbek voltunk.

Most, 1985 tavaszán, még mindig csak egyedi példányokként összesen kb. 10 darab létezik a 400-as típusokból; szerteszórva a gyárudvaron és egyikük-másikuk próbán a legkülönbözőbb színekben, kivitelben, típuszámban és évjáratban. Azt a példányt, amelyik a vá-

sáron BKV-színben tündökölt, nem sikerült megtalálnom; az egyik csarnok zugában ellenben rábukkantam valószínűleg arra a kocsira, amit - híreim szerint - képletesen már átadtak a BKV-nak. Az állapota? A kormány hiányzik, a borítólemezek szintén, a kábelek lógnak, szóval a gép nem mozgásképes. A gyári vélemény: „Még nem tökéletes annyira, hogy nyugodt lélekkel kiadjuk a kezünkből.” Talán jövőre. De már most késő!

Nyomára akadtam a 284-es néhány példányának is. Egyikük ugyancsak kék külseje elárulta, hogy sorsa az előbb említett 410-sel tart rokonságot. Állaga is hasonló volt, de ezen a kocsin legalább dolgoztak. Úgy tűnt, van rá némi esély, hogy idén lesz belőle valami. Ezt egyébként sikerült abszolút közelről megnézegetni.

Különös jószág, annyi szent. A legtalálóbó megjegyzés, amit tettek rá, a „hátról tömegnyomor, elől táncparkett” volt, ami fedi is a valóságot. Lévén, hogy a motor és egy csomó segédberendezés hátra került, így kisé beszükkült a hátsó ülés elrendezés lehetősége és sajnos a hely is. A hátsó falhoz így végig ülések kerültek. Alattuk van az egyébként jól hangszigetelt motor. A csuklórészek mindkét oldalán kettes ülések vannak, a jobbon két bolygóajtó szakítja meg az ülések sorát: egy egy- és egy kétszárnyú. Jogos a megjegyzés: itt mozdulni aligha lehet. Az első részben a csuklótól a középső ajtóig kétszer négy ülés van egymással szembe fordítva(!), és az ajtóval szemközti hatalmas, ülés nélküli szabad „platz” a babakocsik, csomagok részére. Mindenesetre eléggé szokatlan belső elrendezés, állítólag nyugato: régóta ez a divat a városi buszoknál, de a hátsó részen ez a másfél összaajtószerűség (szemben a jelenlegi kettővel) elég kevésnek tűnik. Tény, hogy nagyobb befogadóképességű a mostani csuklónál, s hogy a két kocsirész eddigi utaselosztási funkcióit akarták felcserélni. Azért nehéz lesz a pestieknek megszokni, hogy az új piros 7-re elől kell majd - pontosabban csak ott lehet - „csimpaszkodni”, és hátul reménytelen.

Van itt egy másik dolog is, s ez jobban nyugtalanít. Nevezetesen az, hogy ezt a prototípust az 1980-as évek elején fejlesztették, vagyis a 410-es születése után, ellenben minden darabja a 200-as típuscsaládra épült. Arra, melyet évtizedünk végén óhajtanak felváltani; pontosan akkor, mikor a 284-es nagyszorozatu gyártásra kerülne. Önkéntelenül adódik a kérdés, hogy valóban ez volt-e a legcélszerűbb: egy megszüntetésre beérett gyártmánycsaládból hosszútávú fejlesztésre létrehozni egy olyan prototípust, mely a termék-váltással saját létének feltételeit szünteti meg?! Persze lehet, hogy a 284-es „pillanatok” alatt átvarázsolható, mondjuk 484-re” (A 400-as család bázisára), de ebben aligha hiszek. A pillanatokban semmiképp.

A következő cikkemben szeretnék erre a néhány kérdésre választ kapni. Talán az Ikarus gyártól, talán mástól. Addig is jó utazást kívánok minden kedves Közír-olvasónak - a még forgalomban nem lévő 284-es és 410-es típusok helyett - a lassan 14 éves 260-as és 280-as kék autóbuszokon!

(külön köszönet

Sebestyén István

Lovász Györgynek és
Komócsin Zoltánnak)

KAJAGOOGOO a sportcsarnokban

A koncert előtt megjelent újságcikkek már beharangozták a hírt, hogy az együttes neve változtatott, Kajagoogoo helyett Kajás lett. Olyasvalamit is sejtettek, hogy egyéb meglepetések is, új stílus bemutatása várható a budapesti szereplésen. Az előzetes hírek és a helyszínen is közzölt névváltoztatásról szóló tájékoztatást maga az együttes cáfolta meg azzal, hogy a rádiós számoknál a közönséggel a Kajagoogoo nevet szavaltatta. A meglepetés is elmaradt, ha csak az nem tekinthető annak, hogy régebbi számaik is egy kicsit áthangszerelve és másképpen adták elő, mint régebben. A repertoárjukon szerepeltek régi és egészen új számok is, amelyeket három vendég zenész-énekes segítségével adtak elő. Egyébként az együttes nem sokmindent hozott magával. Az egyéni felszerelésükön kívül szinte mindent a házigazda, az ORI és az OMEGA STÚDIÓ adott. A tehernek a nagyobb részét ebből is az OMEGA vállalta magára, amely a világítás-tól kezdve a hangosításig mindent magára vállalt. Állítólag már folynak arról is tárgyalások, hogy esetleg az OMEGA STÚDIÓ csinálná az együttes májusban Athénban kezdődő turnéját is. Az elsőként szereplő 1. Emelet szereplésénél elég kellemetlen technikai bakik is előfordultak, kétszer is begerjedtek a hangfalak, de a KAJAGOO-

GOO-nál már a legkisebb hiba sem fordult elő. Annak ellenére, hogy a koncert "teltházás" volt, az érdeklődésre jellemző, hogy a jegyzérek 8 órakor a koncert kezdetének idején, már áron alul, 100 Ft-ért árulták a 140 Ft-os jegyeket. A benti hangulatra is jellemző volt egyfajta érdektelenség, vagy inkább unottság. Nem sikerült a sztár együttesnek igazi koncerthangulatot teremtenie, az 1. Emeletnek ez úgy érzen jobban sikerült, bár még ez is messze volt az igaztól. Talán a legjobban a rádiós számokkal rázták fel a közönség közönyösebb felét, ugyanis amikor alig egy órányi szereplés után rövid "good night" köszöntéssel leléptek a színpadról, sokan azok közül is elkezdtek fütyülni vagy éppen tapsolni, akik addig csak szemlélőként vettek részt a koncerten. Ígylhat annak ellenére hogy már hozzáfogtak a roadok a szerelés szétszedéséhez és a lámpákat is felkapcsolták, sokak öröme és meglepetésére még háromszor visszajött az együttes. Végülis mindenki, aki nem várt semmi újat vagy rondakívülit, elégedetten távozhatott a sportcsarnokból. Koncert közben az énekesük a közönségnek kedveskedve magyarul a következőket mondta: "Budapest a világ legjobb közönsége. Igaz ez? Bizonyítsátok be!" Feltettem én is magamban ugyanezeket a kérdéseket csak a zenekarra szabva. Hogy sikerült-e a bizonyítás nekik, azt egy ember nem hiszem, hogy eldöntheti. Az a mintegy 1000 ember, aki végigtáncolta, végigugrálta a koncertet, biztos nagyon jól érezte magát, és úgy érzi, érezheti, hogy a világ egyik legjobb együttesének koncertjén vett részt. Sajnos, én ilyen és hasonló felemelő érzések nélkül voltam kénytelen távozni a sportcsarnokból.

